

Το ελαφρό και το βαρύ φορτίο - Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού

/ [Γνώμες](#)

Είπε ο Αββάς Ιωάννης ο Κολοβός: “αφήσαμε το ελαφρό φορτίο, το να κατηγορούμε δηλαδή τον εαυτό μας, και βάλαμε στους ώμους μας το βαρύ, το να δικαιώνουμε δηλαδή τον εαυτό μας (από το “Γεροντικό”).

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Μία συνήθης λέξη στην εποχή μας είναι η “αυτοκριτική”. Οι ειδικοί μας συμβουλεύουν να ελέγχουμε τον εαυτό μας, ιδίως όταν υπάρχουν συγκρούσεις με τους άλλους, να προσπαθούμε να δούμε σε τι φταίμε. Και, αν γίνεται, αν το διορθώσουμε. Ή, αν νιώθουμε ότι δεν φταίμε σε κάτι, να προσπαθούμε με επιχειρήματα να πείσουμε τους άλλους για το δικό τους φταίξιμο, για να βρούμε το δίκιο μας.

Στην πνευματική μας παράδοση η αυτοκριτική είναι μία ευλογημένη συνήθεια, μόνο που θεάται στην προοπτική της απόλυτης ειλικρίνειας. Ο λαός μας

χρησιμοποιεί τη φράση: “μονός καβγάς δεν γίνεται”, θέλοντας να δείξει ότι δεν υπάρχει απόλυτο δίκιο και απόλυτο άδικο σε μια διαμάχη. Δεν μιλάμε για βίαιες συμπεριφορές, που δεν δικαιολογούνται ό,τι κι αν ισχυριστεί κάποιος. Μιλάμε για αντιλογίες, στις οποίες κάποιος θεωρεί ότι έχει δίκιο κι αυτό οφείλει να το υπερασπιστεί μέχρι τελικής πτώσεως, για να δικαιωθεί. Όμως και για την πίστη μας ο λόγος του λαού μας είναι σωστός, διότι εκούσια ή ακούσια οι άνθρωποι δεν μπαίνουμε στη θέση του άλλου απόλυτα, ούτε νιώθουμε τον χαρακτήρα του, αλλά βλέπουμε τα πράγματα πάντα από τη δική μας σκοπιά, κάποτε και αποκλειστικά.

Οι ασκητές της ερήμου είναι ακόμη πιο κάθετοι. Η επισημάνση των σφαλμάτων του εαυτού μας είναι το ελαφρό φορτίο. Το να το κουβαλούμε δεν έχει να κάνει με τυχόν ενοχές με τις οποίες το συνδέουμε, αλλά με μία εσωτερική προτροπή για μετάνοια, για αλλαγή. Καθώς βλέπω τα λάθη και τις αμαρτίες μου, δεν επιλέγω την οδό της απελπισίας ή της λύπης, αλλά την οδό της νέας αρχής, της μετάνοιας, της αλλαγής δηλαδή πορείας. Το φορτίο μου θυμίζει ότι έχω περιθώριο να ξεκινήσω και πάλι να αγωνίζομαι, να διορθώσω τον εαυτό μου, επικαλούμενος τη χάρη του Θεού. Ταυτόχρονα, μου θυμίζει ότι ο άλλος, στον οποίο εύκολα φορτώνω μεγαλύτερο μερίδιο ευθύνης και από εμένα, χρειάζεται τη δεύτερη ευκαιρία, την οποία άλλωστε ο Θεός του τη δίνει, και από εμένα.

Συνήθως επιλέγουμε το βαρύ φορτίο τού να κατηγορούμε τους άλλους, για να δικαιώσουμε τον εαυτό μας. Είναι θέμα αυτοβεβαίωσης. Αν φταίμε εμείς και όχι οι άλλοι, τότε μειώνεται η αποδοχή μας από την κοινωνία, μειώνεται η αυτοεικόνα μας και αισθανόμαστε ότι μας απορρίπτουν, ότι δεν αξίζουμε, ότι αντί να μας επαινούν γι’ αυτό που θέλουμε να δείχνουμε, γίνονται άδικοι επάνω μας. Στην πραγματικότητα, αν έχουμε επιλέξει το βαρύ φορτίο, καλούμαστε να κάνουμε έναν συνεχή αγώνα για να αποδεικνύουμε την όποια αξία μας, καθώς θα πρέπει να συγκρουόμαστε με τον φθόνο, τη ζήλεια, αλλά και την επιθυμία των άλλων αυτοί να είναι πιο ψηλά. Μοιάζει άγονος αυτός ο αγώνας, διότι τροφοδοτεί έναν συγκρουσιακό εγωισμό, χωρίς να μας αφήνει να χαρούμε ακόμη και την πιο σημαντική επιτυχία μας.

Λησμονούμε τη φθαρτότητα και την αμαρτωλότητά μας. Καλούμαστε από τον Θεό να μένουμε ταπεινοί και προσγειωμένοι. Να ελέγχουμε τον εαυτό μας, όχι μισώντας ή απορρίπτοντάς τον, αλλά για να αξιοποιήσουμε τα таланτά μας και το μεγαλύτερο δώρο του Θεού που είναι ότι βρίσκεται δίπλα μας, στον Χριστό που μας παρηγορεί και μας ενισχύει να προσπαθήσουμε πάλι. Ας μην διαλέγουμε λοιπόν εντός μας την οδό της αυτοδικαίωσης που γίνεται κατάκριση.

Πηγή: themistoklismourtzanos.blogspot.com – pemptousia.gr